

свѣтъ днесъ съ своето високо художествено равнище (по плочи). С. е преработилъ Баховата „Токата и фуга“ въ d-moll за голѣмъ оркестъръ.

Стоянова, Катя — концертна и оперна пѣвица (драматиченъ сопранъ), род. 1 ноем. 1879 въ Болградъ (Бесарабия — сега Ромѣния), десетгодишна започва да учи пиано при Олга Крушева, учила въ Дрезденъ пѣние при Мария Гьотцке частно, а после и въ консерваторията (при Ойгенъ Кранцъ — пѣние, Елизабетъ Зифъръ — пиано). — Следъ завръщането си въ България бива назначена учителка по пѣние въ София и, като такава, е служила повече отъ 27 години, като, успоредно съ това, е концертирала и пѣла въ операта. Презъ време на войната е уреждала, въ страната и на фронта, концерти въ полза на беднитъ войнишки семейства, като е пѣла въ повече отъ 300 благотворителни концерта. Между това, тя е продължавала да работи надъ гласа си — въ Мюнхенъ и въ Виена. Поканена отъ Михайловъ Стоянъ, тѣ — заедно съ Мара Черенъ Попова — предприематъ 1899 първото концертно турне на български артисти. С. е една отъ първитъ наши пѣвици — съ еднакви качества като концертна и оперна изпълнителка. Нейниятъ изразителенъ гласъ, солидна школа, голѣма музикалност и рѣдка интелигентност (най-просвѣтената наша пѣвица!) правятъ отъ нея една първостепенна артистка. Най-хубавитъ ѝ роли презъ десетгодишната ѝ работа 1911—1921 (съ прежъсвания) въ Народната опера сж: Адзучена (Трубадуръ), Аида и Карменъ. Освенъ това, С. е била известно време преподавателка въ I Българско народно музикално училище — безвъзмездно, била е и рецензентка на М. Н. П. за учебницитъ по пѣние.

Стояновъ, Андрей — личенъ пианистъ, компонистъ и музикаленъ писателъ, роденъ 23 мартъ 1890 година въ Шуменъ (синъ на стария музикаленъ дѣецъ Анастасъ А. С., роденъ 1854 год. въ Шуменъ, умр. 6 окт. 1930 с. т. — единъ отъ първитъ записвачи на народни пѣсии, и авторъ на малки пиески за пиано, маршове и др.); първоначалното си и прогимназиално образование полу-

чилъ въ родния си градъ, дето взема и първитъ уроци по пиано отъ баща си, а срѣдно — въ Робертъ колежъ, въ Цариградъ. Тамъ продължава да учи пиано, въ течение на 2 години, при Сикачъ — единъ

Андрей Стояновъ

отличенъ педагогъ, а следъ неговата смъртъ, следва самъ занятията до 1910, когато свършва колежа, като презъ време на учението си тамъ, взема участие въ училищнитъ концерти. Следъ издържане на конкурсъ, получава държавна стипендия, съ която постѣпва въ Виенската кралска академия за музика. Тамъ учи при Карлъ Прохаска — пиано, а при Херманъ Греднеръ и Евзебий Мандичевски — контрапунктъ, канонъ, фуга; 1910 свършва академията, и сжщата година бива назначенъ за преподавателъ по пиано въ частното музикално училище въ София, дето работи и следъ превръщането му въ държавно, а по-късно и въ академия — и до днесъ. 1923 год. отива въ Германия, хоспитира въ Берлинската музикална академия, като следи, сжщевременно, развоя на музиката въ най-ново време. Концертиралъ въ София и голѣмитъ провинциални градове, той си спечелва име на единъ